

Arrest

nr. 227 388 van 11 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. STOROJENKO, loco advocaat B. SOENEN, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 15 september 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Op 20 november 2018 en 8 januari 2019 wordt hij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.2. Op 31 januari 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier afkomstig uit Bagdad. U bent opgegroeid in al Yusufiya in de stad Bagdad, waar u tot het derde middelbaar naar school bent gegaan. Hierna diende u te stoppen met de school omwille van de onveiligheid ten gevolge de sektarische spanningen in de stad.

Begin 2010 verhuisde u samen met uw familie naar Falluja naar aanleiding van een incident waarbij uw broer [M.], die destijds als ambtenaar bij het Ministerie van Handel werkte, werd gevisieerd. In deze periode werd jullie huis beschoten, waarbij uw broer [A.] verlamd is geraakt aan het been. [M.] reisde naar België en werd op 23 augustus 2010 de status van subsidiaire bescherming toegekend.

In Falluja zou u zijn blijven wonen tot 2014. U zou er samen met uw broers een kleine supermarkt hebben uitgebaat. Uw broer [H.] [...] zou de stad zijn ontvlucht en naar Bagdad getrokken zijn omdat hij persoonlijk door leden van IS (Islamitische Staat) werd gevisieerd in zijn hoedanigheid van apotheker. Na een kort verblijf in Bagdad zou hij Irak hebben verlaten om later naar België te vluchten, waar hij asiel aanvraagde en op 31 maart 2016 erkend werd als vluchteling. Hoewel niemand anders van jullie familie persoonlijk werd gevisieerd, zouden jullie korte tijd later allemaal besloten hebben om Falluja te ontvluchten omwille van de komst van IS. Jullie zouden eerst geprobeerd hebben om jullie terug te vestigen in Yusufia, waar jullie korte tijd verbleven bij verre familie, maar al vlug zagen jullie in dat de wijk in handen was gevallen van milities die jullie liever zagen vertrekken.

Na enkele dagen zouden jullie zich gevestigd hebben in het vluchtelingenkamp van Rasheed in Bagdad, waar jullie na een registratieprocedure een plek toegewezen kregen in het kamp. Na enkele maanden zouden vier van uw andere broers, te weten [F.A.Y.F.] [...], [F.A.Y.F.] [...], [F.O.Y.F.] en [A.J.A.Y.F.] [...], besloten hebben om naar België te vertrekken, waar ze asiel aanvraagden. Hen werd op 1 maart 2016 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. U besloot om in Bagdad te blijven omdat u wilde zorgen voor uw moeder, voor uw gehandicapte broer [A.] en voor uw zwaarlijvige broer [M.].

Omdat de controles in het kamp begonnen toe te nemen en omwille van de precare levensomstandigheden zou u in juni 2016 alsnog besloten hebben het land te verlaten. U zou illegaal via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije en Duitsland naar België zijn gevlucht waar u op 2 september 2017 aankwam. Op 15 september 2017 vroeg u asiel aan in België.

U had al eerder een asielaanvraag ingediend in Hongarije, meer bepaald op 17 februari 2017. De Hongaarse asielinstanties hebben u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. U verkoos evenwel Hongarije onmiddellijk te verlaten om uw broers en zus te kunnen vervoegen in België en omdat u tijdens uw asielprocedure in Hongarije slachtoffer was geworden van racistische incidenten.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw bewijs van nationaliteit, uw voedselkaart en uw woonkaart. Verder legde u nog kopies voor van de identiteitskaarten van uw broers en zus die hier in België zijn.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst moet worden gesteld dat de problemen waarvoor u in het jaar 2010 Bagdad zou hebben verlaten geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een beschermingsstatus. U verklaarde in de wijk Yusufiya van de stad Bagdad te hebben gewoond van bij uw geboorte tot 2010, toen u met uw gehele familie naar de stad Falluja zou zijn verhuisd omwille van een incident waarbij uw broer [M.] werd gevisieerd en waarbij uw broer [A.] effectief beschoten zou zijn geweest. Dient in dit verband echter te worden opgemerkt dat het vluchtrelaas van uw broer [M.] destijds niet geloofwaardig werd bevonden

door het CGVS (zie beslissing 10/10767, toegevoegd aan het administratief dossier). Dat jullie werkelijk omwille van deze reden naar Fallujah zijn verhuisd en u als gevolg hiervan heden problemen zou dienen te vrezen in Bagdad, is dan ook niet aannemelijk. Wat er ook van zij, u verklaarde dat enkel uw broer [M.] persoonlijk werd gevisieerd en dat omwille van zijn probleem uiteindelijk de hele familie naar Falluja was verhuisd (zie notities persoonlijk onderhoud 8 januari 2019, vraag 8). Met andere woorden: mocht het probleem van uw broer [M.] in Bagdad destijds geloofwaardig zijn geweest, quod non, dan nog zou u hiermee in uw hoofde geen persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aantonen.

Van 2010 tot 2014 zou u vervolgens in Falluja hebben gewoond samen met uw familie. Jullie zouden hier een normaal leven hebben kunnen leiden. Jullie familieroofs liggen in deze stad. Bovendien hadden jullie hier nog eigendom in de vorm van een huis (zie notities persoonlijk onderhoud 8 januari 2019, vragen 10-24). Uiteindelijk zijn jullie einde 2014 uit Falluja gevlucht omdat de stad in deze periode geleidelijk aan onder controle kwam van IS. U liet in dit verband uitdrukkelijk optekenen dat, afgezien van uw broer [H.], niemand van uw familie persoonlijk gevisieerd werd door leden van IS (zie notities persoonlijk onderhoud 8 januari 2019, vraag 31). Jullie besloten terug te keren naar Bagdad en de algemene onveilige situatie in Falluja te ontvluchten nadat deze stad geleidelijk aan onder controle kwam van IS. Hiermee toont u evenmin een persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan.

Vervolgens zou u met uw familie zijn teruggekeerd naar Bagdad, de stad waar u bent geboren en opgroeide. Jullie vroegere huis, dat nooit officieel geregistreerd is geweest aangezien het zich niet-reglementair in landbouwgebied bevond, zou evenwel vernield en niet meer bewoonbaar zijn geweest. Bovendien zou de regio waar het huis zich bevond ondertussen onder controle van milities staan, wat jullie terugkeer eveneens in de weg stond (zie notities persoonlijk onderhoud 8 januari 2019, vraag 20-22, 34-35, 44-47). Uiteindelijk zouden jullie een aanvraag hebben gedaan om zich te kunnen vestigen in het Rasheed-kamp, hetgeen na het doorlopen van een registratieprocedure zou zijn gelukt. Vier van uw broers zouden vrij snel Irak hebben verlaten om naar België te reizen en asiel aan te vragen. U zou besloten hebben om in Bagdad te blijven om voor uw moeder en twee van uw hulpbehoevende broers te kunnen zorgen. Uiteindelijk besloot u in juni 2016 Bagdad alsnog te verlaten en naar België te vluchten. U verwees hierbij naar de toegenomen controle in en rond het vluchtelingenkamp. U haalde ook aan dat veel mensen het kamp verlieten of gewoon bleken verdwenen te zijn. Nochtans zou uzelf in de twee en een half jaar dat u terug in Bagdad woonde nooit enig concreet probleem hebben gekend en nooit persoonlijke problemen gehad hebben in het al Rasheed kamp. U wijt dit zelf aan geluk en aan het feit dat u relatief weinig in en uit het kamp ging. Anderzijds liet u in dit verband optekenen wel degelijk geregeld het kamp te hebben verlaten waarbij dan telkens uw identiteitskaart werd gecontroleerd. Klaarblijkelijk heeft dit in uw hoofde nooit tot enig ernstig of concreet probleem geleid (zie notities persoonlijk onderhoud 8 januari 2019, vragen 61-67 en opmerkingen bij eindvragen). Het feit dat u aldus meer dan twee jaar lang woonde in dit kamp, waar u onderdak en voedsel ontving, zonder er ooit enig probleem te hebben gekend, relativeert in zeer ernstige mate uw vrees om alsnog als 'vluchteling uit Fallujah' in Bagdad problemen te kennen. Bovendien moet er op gewezen worden dat u en uw familie, afgezien van een verblijf van vier jaar in Fallujah, steeds in Bagdad hebben gewoond en aldus kunnen beschouwd worden als Bagdadi's. Dat u een ernstig risico loopt om toch nog gevisieerd te worden, zij het indien u zich opnieuw vestigt in het Rasheed-kamp dan wel zich elders in de stad huisvest, is dan ook weinig aannemelijk.

Bovenstaande elementen laten het CGVS niet toe te concluderen dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren.

De documenten die u voorlegde veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Deze documenten bevestigen enkel uw persoonsgegevens, dewelke hier niet ter discussie staan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 14 november 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw

administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya. De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017 en 2018, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw op significante en bijna constante wijze verder af in het voorbije jaar, waarbij het stabiliseerde op een veel lager niveau dan voorheen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. De sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in 2018 aan met een duidelijke verdere daling van het aantal slachtoffers.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door

willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie. De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2018 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door

uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie moet evenwel besloten worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier en uit de terechtzitting blijkt het volgende.

Verzoeker is een soennitische Arabier. Hij werd geboren op 25 juli 1989 in Al Karkh, een wijk gelegen in de stad Bagdad, provincie Bagdad en groeide op in de gemeente Al Yusufiya, gelegen in de provincie Bagdad, te lokaliseren tussen de stad Bagdad en de stad Falluja (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 7; verklaringen van verzoeker tijdens de terechtzitting).

De wortels van de familie van verzoeker liggen in de stad Falluja, gelegen in de provincie Anbar (AD CGVS, stuk 5A, gehoorverslag, p. 3).

In 2010 verhuisde verzoeker met zijn familie naar Falluja, waar ze een huis hebben in de wijk Alwahda (AD CGVS, stuk 5A, gehoorverslag, p. 3). Zijn broer M. vluchtte naar België waar hem op 23 augustus 2010 de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

Verzoekers vader overleed in 2011 aan een hartaanval (AD CGVS, stuk 5B, gehoorverslag, p. 2).

Verzoeker bleef in Falluja wonen tot 2014. Zijn broer H. werd door IS gevisieerd en vluchtte naar België waar hij op 31 maart 2016 als vluchteling werd erkend.

Omwille van de komst van IS vluchtten verzoeker en de rest van zijn familie eind 2014, begin 2015 uit Falluja (AD CGVS, stuk 5A, gehoorverslag, p. 3).

Verzoeker en zijn familie probeerden zich terug te vestigen in Al Yusufiya. Het huis dat zijn familie daar had, werd nooit officieel geregistreerd omdat het zich in niet-reglementair in landgebouwgebied bevond. Het huis was ondertussen vernietigd en niet meer bewoonbaar. Het huis was bovendien onder controle van sjitische milities. Verzoekers familie heeft dan kort, een paar dagen maar, bij familie in Al Yusufiya verbleven. Het betrof verre familie, dit is familie van de neef van de vrouw van zijn broer (AD CGVS, stuk 5A, gehoorverslag, p. 4).

Verzoeker en zijn familie hebben vervolgens een aanvraag ingediend om zich te kunnen vestigen in het Al Rasheed kamp in de stad Bagdad, hetgeen na het doorlopen van de registratieprocedure is gelukt. Zij kregen een caravan toegewezen die ze zelf bewoonbaar moesten maken. Ze woonden daar met 12 personen. Omdat ze er niet allemaal konden slapen, werden er buiten tenten bijgezet. Verzoekers familie ontving voedselpakketten, gegeven door de moskee, en leefde verder op wat gespaard was (AD

CGVS, stuk 5B, p. 7; stuk 5A, p. 5). De in- en uitgangen van het Al Rasheed kamp werden gecontroleerd door het leger en militieleden.

Vier broers zijn kort daarna in 2015 naar België gevlucht. Ze kregen op 1 maart 2016 de subsidiaire bescherming toegekend. Zijn zus verwierf op basis van gezinshereniging met haar echtgenoot een verblijfsrecht in België (AD CGVS, stuk 5B, gehoorverslag, p. 2).

Verzoeker bleef achter om te zorgen voor zijn moeder, zijn gehandicapte broer A. en zijn zwaarlijvige broer M. (AD CGVS, stuk 5A, gehoorverslag, p. 5-6).

Al het bovenstaande wordt door de verwerende partij niet betwist.

2.3. In juni 2016 besloot verzoeker om Irak te verlaten. Hij verklaarde op het CGVS dat zijn vlucht was ingegeven wegens toenemende controles in het kamp, het gegeven dat zijn familie wantrouwig werd bekeken wegens hun herkomst uit Falluja en omwille van de preciaire levensomstandigheden in het kamp (AD CGVS, stuk 5B, gehoorverslag, p. 6; stuk 5A, gehoorverslag, p. 2-5). Verzoeker verwees naar zijn originele identiteitskaart en verklaarde dat indien de milities daarnaar zouden vragen, hij de sigaar zou geweest zijn. Op zijn identiteitskaart staat vermeld dat hij van Falluja afkomstig is (AD CGVS, stuk 5A, gehoorverslag, p. 5-6).

Hij heeft een beschermingsverzoek ingediend in Hongarije op 17 februari 2017 en er werd hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Omwille van racistische incidenten en om zijn familie in België te kunnen vervoegen (AD CGVS, stuk 5B, gehoorverslag), trok verzoeker verder door naar België. Hij diende op 15 september 2017 alhier een beschermingsverzoek in.

2.4. De commissaris-generaal heeft dit beschermingsverzoek ten gronde behandeld. Verzoeker werd op 31 januari 2019 de vluchtelingenstatus geweigerd alsook de subsidiaire beschermingsstatus.

De commissaris-generaal oordeelde dat verzoeker geen persoonsgerichte vervolging aannemelijk maakte. De commissaris-generaal stelde tevens dat verzoeker tijdens zijn verblijf in het Al Rasheed kamp, waar hij onderdak en voedsel ontving, nooit enig concreet en persoonlijk probleem heeft gekend hetgeen in zeer ernstige mate zijn vrees relateert om als *“vluchteling uit Fallujah”* in Bagdad problemen te kennen. Verder oordeelde de commissaris-generaal: *“Bovendien moet er op gewezen worden dat u en uw familie, afgezien van een verblijf van vier jaar in Fallujah, steeds in Bagdad hebben gewoond en aldus kunnen beschouwd worden als Bagdadi's. Dat u een ernstig risico loopt om toch nog gevisieerd te worden, zij het indien u zich opnieuw vestigt in het Rasheed-kamp dan wel zich elders in de stad huisvest, is dan ook weinig aannemelijk.”*

Ten slotte meende de commissaris-generaal dat, gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst in Irak, de veiligheidssituatie in Bagdad moest worden beoordeeld in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Na een analyse van de veiligheidssituatie, besloot hij:

“De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie moet evenwel besloten worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

2.5. Bij aanvullende nota van 24 september 2019 voegt verzoeker kopieën toe van de ontheemdenkaarten van zijn moeder en zijn broers, een echtgenote van de broer en hun kinderen. Hij wil hiermee aantonen dat zijn resterende familie wel degelijk in het Al Rasheed kamp verbleef en dat op de ontheemdenkaarten wordt vermeld dat zij oorspronkelijk woonden in de stad Falluja. Dit blijkt uit een eensluidende en beëdigde vertaling die bij de ontheemdenkaarten wordt gevoegd (stukken 3 en 4).

Vervolgens stelt verzoeker dat het Al Rasheed kamp te Bagdad in december 2018 werd gesloten. Ter staving hiervan legt verzoeker kopieën neer van een toestemming tot transport van het huismeubilair van zijn moeder naar Falluja van 3 december 2018 (stuk 5), een militair doorlaatbewijs van 5 december 2018 waarop al de zeven nog in Irak wonende familieleden vermeld staan en waarmee zij de stad Falluja konden betreden (stuk 6), een doorlaatbewijs van het 4de Noodregiment te Al Anbar van 5 december 2018 dat de moeder van verzoeker en de resterende familieleden de toestemming geeft om de wijk Alwahda in Falluja te betreden (stuk 7) en een aanvraag tot schadevergoeding om de terugkeer van de moeder en haar familieleden naar Falluja te vergemakkelijken van 10 maart 2019 (stuk 8). In dit laatste stuk wordt door het lokale bestuur te Falluja bevestigd dat verzoekers moeder en haar familieleden naar hun woning in de Alwahda wijk zijn teruggekeerd vanuit het Al-Rasheed kamp te Bagdad.

Verzoeker verklaart dat zijn moeder en andere familieleden heden in Falluja verblijven.

Tevens verklaart verzoeker dat twee neven in januari 2019 van Falluja naar Bagdad vertrokken om inkopen te doen en dat hun lijk werd teruggevonden. Hij legt kopieën voor van hun overlijdensakten waarin staat vermeld dat zij overleden door geweerschoten (stukken 9 en 10).

Daarnaast legt verzoeker kopieën voor van de overlijdensakten van zijn oom en neef die in Falluja op 11 april 2019 overleden ten gevolge van geweerschoten (stukken 11 en 12).

Ten slotte verklaart verzoeker dat zijn broer M. op 14 juli 2019 te Falluja werd gearresteerd door de Al-hash Al-Shabi militie. Verzoeker legt een kopie voor van de klacht die zijn moeder bij de politie indiende (stuk 13). Ook een zoon van een familielid werd gearresteerd (stuk 14).

2.6. Ter terechtzitting deelt de verwerende partij mee dat zij recent onderzoek heeft uitgevoerd waaruit is gebleken dat het Rasheed kamp in Bagdad inmiddels effectief werd gesloten, wat maakt dat de bestreden beslissing niet langer verdedigbaar is.

2.7. Verzoeker benadrukt in zijn aanvullende nota dat, administratief gezien, hij en zijn familie door de Iraakse overheden worden beschouwd als inwoners van de stad Falluja in de provincie Anbar.

Hij verwijst naar zijn identiteitskaart en stelt dat hoewel hij geboren werd in de wijk Al Karkh van de stad Bagdad, zijn identiteitskaart werd afgegeven door het ministerie van Binnenlandse Zaken, afdeling Falluja en dat als plaats van registratie eveneens Falluja wordt vermeld. De Raad merkt op dat de authenticiteit van verzoekers originele identiteitskaart door de verwerende partij nooit in vraag werd gesteld. Integendeel, in de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal dat deze identiteitskaart zijn persoonsgegevens bevestigen die niet ter discussie staan.

Verzoeker vermeldt dat ook de identiteitskaarten van zijn familieleden werden uitgegeven door de administratie van Falluja, ook al woonden ze op dat moment in Al Yusufiya in de provincie Bagdad. Ter staving hiervan voegt verzoeker de kopieën van deze identiteitskaarten (stukken 17-22). Ook legt hij een kopie voor van het woonstbewijs van zijn moeder, waaruit blijkt dat zij en haar familie volgens de Iraakse overheden, administratief gezien, inwoners van Falluja zijn (stuk 23).

2.8. Wat betreft de mogelijkheid van een terugkeer van verzoeker naar de stad Falluja, waar de rest van zijn familie heden verblijft, erkent de verwerende partij dat in beginsel de provincie Anbar wordt aangemerkt als een provincie waar er sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een

burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat hij, gelet op wat voorafgaat, zich niet meer in Bagdad kan vestigen.

Hij kan niet terug naar het Al Rasheed kamp dat inmiddels gesloten is. Zoals reeds vermeld, wordt de sluiting van het kamp door verwerende partij bevestigd.

Hij kan niet naar de gemeente Al Yusufiya aangezien de gezinswoning nooit officieel werd geregistreerd en inmiddels vernietigd is. Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat dit gegeven door de verwerende partij wordt betwist.

Hij kan zich ook niet in een ander deel van Bagdad vestigen omdat hij volgens de Iraakse overheden, administratief gezien, een inwoner van Falluja is en een garant nodig heeft.

Hij verwijst naar twee artikelen die stellen dat het systeem van garantstelling nog steeds van kracht is in Bagdad (stuk 23). De Raad stelt vast verzoeker twee internetartikelen voorlegt van alaraby.co.uk en aljazeera.net die in het Arabisch zijn geschreven. Er is een eensluidende en beëdigde vertaling voorzien maar deze betreft slechts een korte samenvatting van de artikelen. De vertaling is niet helder en zeer summier.

Uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 14 november 2018, opgenomen in het administratief dossier, blijkt: *"De opeenvolgende golven van vluchtelingen uit de oorlogsgebieden heeft de autoriteiten ertoe gebracht om de verhuis van ontheemden naar het stadscentrum wettelijk te beperken tot diegenen die over een lokale sponsor beschikken."* (p. 41).

In haar aanvullende nota van 23 september 2019 verwijst verwerende partij enkel naar het EASO *"Country of Origin Report Iraq: Security Situation"* van maart 2019 waarin wordt vermeld: *"Baghdad experienced a massive influx of IDPs in 2015 and 2016, forcing the authorities to limit the access to the capital and impose sponsorship requirements."* (p. 84). Andere nuttige rapporten of eventuele richtlijnen van EASO werden niet bijgevoegd.

Verdere concrete en gedetailleerde informatie over het systeem van sponsor/garant en de vereiste voorwaarden ontbreekt aldus in het rechtsplegingsdossier.

Ter terechtzitting geeft de verwerende partij aan verzoeker terug te willen horen om na te gaan of voor hem een mogelijkheid tot garantstelling in de stad Bagdad bestaat. De verwerende partij lijkt hiermee in wezen niet te betwisten dat verzoeker door de Iraakse overheden, administratief gezien, wordt beschouwd als een inwoner van de stad Falluja. Ter terechtzitting bevestigt de verwerende partij dat wat betreft de broers van verzoeker die een beschermingsstatus kregen in België, het CGVS nooit in vraag heeft gesteld dat zij afkomstig zijn uit Falluja, gelegen in de provincie Anbar. Dit blijkt ook uit de betrokken beslissingen genomen ten aanzien van de broers die zich in het administratief dossier bevinden en uit de kopieën van hun Belgische verblijfskaarten.

Verzoeker verklaart ter terechtzitting geen familie meer te hebben in de stad Bagdad.

Tevens kan in de COI Focus worden gelezen:

"-Veel soennieten in Bagdad zijn IDP's die meer dan ingezetenen doelwit zijn van de sjiiitische militie; vooral ontheemden uit de provincie Anbar worden geïsoleerd. De ontheemden van de meer recente oorlogshandelingen in Anbar en Ninewa worden wel niet toegelaten tot de provincie Bagdad (zie hoofdstuk 6. Verplaatsingen van de bevolking).

- Soennieten lopen volgens UNHCR risico om opgepakt en gearresteerd te worden door de veiligheidsdiensten aan een controlepost, omdat zij ervan verdacht worden lid van ISIS te zijn.

- Uit informatie van UNHCR blijkt dat soennieten vaak slachtoffer worden van bedreigingen, verbaal geweld of mishandelingen." (p. 36)

De Raad stelt vast dat in het rechtsplegingsdossier echter meer gedetailleerde informatie ontbreekt over de concrete situatie van ontheemden in de stad en provincie Bagdad zodat hij het risico voor verzoeker als soenniet afkomstig uit de stad Falluja bij een mogelijke terugkeer naar en vestiging in de stad Bagdad niet volledig kan inschatten. Het dossier bevat zelfs geen enkele informatie over mogelijke risicoprofielen.

Gelet op het ontbreken van concrete informatie over het systeem van sponsor/garant en de situatie van ontheemden in de stad Bagdad en gezien de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting, kan de Raad in deze omstandigheden niet zelf nagaan of verzoeker, als soenniet afkomstig uit Falluja in de provincie Anbar, zich in de stad Bagdad kan vestigen.

2.9. Het voorgaande in acht genomen en gelet op het gegeven dat hij de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde hervorming van de bestreden beslissing, die volgens de verwerende partij niet langer verdedigbaar is, zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

De Raad houdt eraan te benadrukken dat de verwerende partij ter terechtzitting heeft bevestigd dat verzoeker zo snel mogelijk terug gehoord zal worden door het CGVS.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 31 januari 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES